

Arrest

nr. 125 292 van 6 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 3 oktober 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (13quinquies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DECROOCK, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. DEVOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 16 november 2011 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Op 25 september 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient verzoeker op 21 oktober 2013 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 3 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Op 25/09/2013 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

1.4. Bij arrest nr. 119 932 van 28 februari 2014 bevestigt de Raad de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vermeld in punt 1.2.

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

2.2. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op wegens het ontbreken van het rechtens vereiste belang.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037*).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 75, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit) en van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Artikel 75, §2 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“§ 2.- Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling

of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, §1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten. Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13 quinquies betekend. (...)

Artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet waarnaar voornoemd artikel 75, § 2 verwijst, luidt als volgt:

“§ 1. Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.

Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld tot een verlenging van het in het eerste lid bedoelde bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.

De termijn van deze verlenging bedraagt tien dagen, en is twee maal verlengbaar op voorwaarde dat de vreemdeling voldoende meewerkt aan het terugkeertraject bedoeld in art 6/1, § 3, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen. De regeling in dit lid doet geen afbreuk aan de overige mogelijkheden tot verlenging van het bevel, zoals voorzien in de wet.”

Artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven :

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;*

(...)

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;

(...)

11° wanneer hij sedert minder dan tien jaar uit het Rijk werd teruggewezen of uitgezet, zo de maatregel niet werd opgeschort of ingetrokken.

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.”

Uit voornoemd artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus niet werd erkend of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of de asielaanvraag niet in overweging werd genomen, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen.

Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of zijn asielaanvraag werd niet in overweging genomen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk. De staatssecretaris of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan. Is dit het geval, dan moet de staatssecretaris of zijn gemachtigde vervolgens beslissen dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7 van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Hij beschikt ter zake niet over enige appreciatiemogelijkheid.

In casu stelde de verwerende partij in de bestreden beslissing vast dat beide voorwaarden zich voordeden.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde evenmin over enige appreciatie-mogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Zodoende dient de staatssecretaris of zijn gemachtigde op grond van voornoemd artikel 52/3, §1 eerst bindend te beslissen dat de vreemdeling valt onder de gevallen bedoeld in voornoemd artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° en vervolgens dient hij, in het geval één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen van toepassing zijn, verplicht een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt nu hij niet in het bezit is van een geldig paspoort met een geldig visum. Deze feitelijke vaststelling wordt door verzoeker niet betwist.

Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, §1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan verzoeker dan ook geen nut opleveren.

Een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel kan er *in casu* dus in principe enkel toe leiden dat de verwerende partij opnieuw aan verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten aflevert op grond van dezelfde feitelijke en juridische gronden die hem geen discretionaire bevoegdheid laten.

In de mate verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar een hangend beroep bij de Raad tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2013, dient er op gewezen te worden dat niet alleen bij arrest van 28 februari 2014 van de Raad met nummer 119 932 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd is geworden, maar tevens dat artikel 39/70 van de vreemdelingenwet de uitvoering van de weigeringsbeslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen schorst, maar niet verhindert dat er een bevel om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 75, §2 van het vreemdelingenbesluit uitgereikt wordt. Het indienen van een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verhindert bovendien niet de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, doch enkel de gedwongen uitvoering gedurende de duur van het onderzoek van dit beroep in volle rechtsmacht.

In zoverre de verzoeker wijst op het feit dat artikel 52/3 van de vreemdelingenwet bepaalt dat een bevel kan afgeleverd worden bij een negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en als er sprake is van een onwettig verblijf, wat niet het geval is als een schorsend beroep werd ingediend en verwijst naar de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op het grondgebied verblijven (hierna: de terugkeerrichtlijn), herhaalt de Raad dat bij arrest nr. 119 932 van 28 februari 2014 van de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd en het beroep van verzoeker tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 25 september 2013 aldus werd afgewezen, zodat niet blijkt dat verzoeker nog enig belang heeft bij een betoog dat uitgaat van het feit dat er een beroep bij de Raad hangend is tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 25 september 2013.

Evenwel primeren de bepalingen van het Europees Verdrag ter Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) op de Belgische wetgeving.

Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker in het tweede middel onder meer de schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing door de verwerende partij niet afdoende gemotiveerd werd in het licht van artikel 2 en 3 van het EVRM. Hij stelt dat hij afkomstig is uit Zeranai (district Qarghayi, provincie Laghman) Afghanistan, dat hij omwille van bedreigingen uitgaande van de taliban zijn land van herkomst is ontvlucht. Verzoeker stelt dat op 25 september 2013 zijn asielaanvraag werd geweigerd, doch dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) zich onterecht vragen stelde bij zijn afkomst. Volgens verzoeker is het niet zo dat hij er niet in geslaagd is zijn Afghaanse afkomst of zijn werkelijke afkomst uit het district Qarghayi, provincie Laghman aan te tonen en meent dat de aangevoerde elementen van het CGVS niet kunnen volstaan om te besluiten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Hij stelt dat de beslissing van het CGVS gebaseerd is op het feit dat hij onvoldoende en ongeloofwaardige verklaringen zou hebben afgelegd over de geografische spreiding van de regio, van de politieke situatie en over de Afghaanse kalender, doch meent dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn profiel. Verzoeker herhaalt dat hij wel degelijk afkomstig is van de provincie Laghman en dat het CGVS aan personen afkomstig van voornoemde provincie op heden nog altijd de subsidiaire beschermingsstatus toekent. Hij wijst er op dat, gelet op de veiligheidssituatie die er allerminst stabiel is, in de provincie Laghman een reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Vervolgens merkt verzoeker op dat hij het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten, dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in ruime mate verslechterd is en dat een gedwongen uitwijzing naar Afghanistan de artikelen 2 en 3 van het EVRM zal schenden. Na een theoretische uiteenzetting betreffende artikel 3 van het EVRM, stelt verzoeker dat het vaste rechtspraak is van de Nederlandstalige Kamers van de Raad dat een onderzoek aangaande een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM niet alleen dient onderzocht te worden in het kader van een asielprocedure, maar ook in het kader van een beslissing tot uitwijzing, dat België veroordeeld werd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) nu zij zich heeft onttrokken aan een onderzoek naar de behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Verzoeker wijst er op dat de verwerende partij een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek moet doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling, dat hieruit volgt dat de Belgische Staat de verplichting heeft om in elke zaak, individueel, te onderzoeken of een schending van artikel 3 van het EVRM aanwezig is, dat dit onderzoek naar de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in de bestreden beslissing op geen enkele manier werd gerealiseerd. Verzoeker meent dat van de verwerende partij redelijkerwijze mag verwacht worden dat zij de veiligheidssituatie in Afghanistan, die volatiel is, op de voet volgt en haar handelen, met name de uitvoering van de gedwongen verwijdering, baseert op actuele informatie, dat de verwerende partij nagelaten heeft dit te doen.

Vervolgens geeft verzoeker een uiteenzetting van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Zij verwijst naar rapporten dienaangaande en meent dat deze ernstige grieven op zijn minst door de verwerende partij diende onderzocht te worden. Verder gaat verzoeker ook dieper in op de toestand voor burgers in Afghanistan.

Verzoeker wijst er ook op dat het CGVS heeft aangekondigd dat bij het nemen van beslissingen aangaande Afghaanse vluchtelingen rekening dient gehouden te worden met de '*UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*' van 6 augustus 2013 (hierna: UNHCR Guidelines), waarin wordt stilgestaan bij de penibele situatie van Afghanen die gedwongen worden teruggestuurd naar Afghanistan.

Verder wijst verzoeker er ook nog op dat de UNCHR Guidelines stellen dat voor bepaalde doelgroepen met de meeste omzichtigheid dient te worden omgegaan, dat dit onder andere de mensen zijn die gelieerd worden met internationale organisaties en de jongens en mannen die op een leeftijd zijn gekomen waarop zij 'vechtmateriaal' zijn, dat dit uiteraard voor hem het geval is.

Verzoeker wijst er eveneens op dat onlangs een jonge Afghaan, na een vierde afwijzing van zijn asielaanvraag in België, 'vrijwillig' is teruggekeerd naar Afghanistan en vermoord werd door een militiegroep, waarschijnlijk de Taliban.

Vervolgens meent verzoeker dat hij bij een gedwongen terugkeer naar Afghanistan aan zijn lot zal overgelaten worden op de luchthaven in Kabul en hij de facto een Internal Displaced Person (hierna: IDP) zal worden, dat het immers aan een overeenkomst tussen België en Afghanistan ontbreekt wat tot gevolg heeft dat Afghaanen die uit België worden uitgewezen niet beschouwd worden als 'terugkeerders', dat ze dus niet bestaan voor de Afghaanse overheid, dat ze niet traceerbaar zijn en dat zij volledig aan het lot worden overgelaten door de Afghaanse autoriteiten, dat ze bovendien geen hulp krijgen van het Afghaans Ministerie voor vluchtelingen en terugkeerders, die normalerwijze hulp biedt aan vluchtelingen teneinde zich te kunnen vestigen in de regio van herkomst. Verzoeker meent ook dat hij zal overgeleverd worden aan het geweld en de gewapende groeperingen, dat bij een gedwongen terugkeer hij zal blootgesteld worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen overeenkomstig artikel 3 van het EVRM, dat het namelijk onmogelijk is zich te vestigen en de noodzakelijke toegang tot de basiszorg, waaronder onderwijs en gezondheidszorg wordt ontzegd, dat dit blijkt uit objectieve informatie, die verzoeker citeert. Verder wijst verzoeker nog op de precaire situatie van terugkeerders in Afghanistan.

Ten slotte vermeldt verzoeker dat verschillende NGO's aangedrongen hebben op een moratorium op uitzettingen naar Afghanistan. Verzoeker stelt dat over de risico's die betrokkene bij een gedwongen uitwijzing naar Afghanistan zal ondergaan, door de verwerende partij met geen woord gerept wordt.

Concluderend stelt verzoeker dat uit de objectieve informatie blijkt dat het in Afghanistan allesbehalve veilig is, dat het voor hem onmogelijk is terug te keren naar zijn land van herkomst, dat hem terugsturen een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van het EVRM. Verzoeker meent nog dat de vrees dat de terugtrekking van de buitenlandse troepen zal omslaan in een burgeroorlog steun vindt in de huidige veiligheidssituatie, die allerminst stabiel te noemen is. Volgens verzoeker is de verwerende partij blind voor de werkelijkheid en houdt de bestreden beslissing op geen enkel ogenblik rekening met de gewijzigde veiligheidssituatie in Afghanistan. Verzoeker herhaalt dat geen onderzoek werd gedaan naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM en wijst er op dat de rechtspraak in uiterst dringende noodzakelijkheid van de Raad het gebrek aan een actualisatie van de veiligheidssituatie in Afghanistan door de verwerende partij heeft gesanctioneerd. Verzoeker meent dat deze rechtspraak naar analogie kan worden toegepast, daar hij zich in eenzelfde situatie bevindt. Hij stelt dat het onderzoek naar de veiligheidssituatie in Afghanistan dateert van meer dan een jaar geleden, dat dit niet in overeenstemming te brengen is met de huidige veiligheidssituatie. Verzoeker besluit dat de bestreden beslissing behept is met verschillende lacunes daar de huidige veiligheidssituatie niet werd besproken en er door de verwerende partij geen toetsing werd gerealiseerd aan de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

In zoverre verzoeker kritiek uit op de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 september 2013, wijst de Raad er op dat deze beslissing niet de *in casu* bestreden beslissing betreft, zodat dergelijke kritiek in onderhavige zaak niet dienstig kan gevoerd worden. Ten overvloede wijst de Raad er op dat de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 september 2013 waarin wordt geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over zijn voorgehouden herkomst, bevestigd wordt in het arrest nr. 119 932 van 28 februari 2014 van de Raad.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*" Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Betreffende verzoekers verwijzing naar de actuele veiligheidssituatie, de situatie voor burgers en de situatie van IDP's en terugkeerders in Afghanistan en het feit dat hier geen onderzoek naar werd gedaan in de bestreden beslissing, dient vastgesteld dat uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 16 november 2011 een asielaanvraag heeft ingediend. In zijn beslissing van 25 september 2013 oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker zijn voorgehouden verblijf in Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt. In de voornoemde beslissing motiveert de commissaris-generaal als volgt: *“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat aan*

uw verklaringen omtrent uw verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Hoewel u mogelijks van Afghanistan afkomstig bent en hier ook een bepaalde tijd heeft gewoond, dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan in de laatste jaren geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u doorheen uw verklaringen de door u aangehaalde nood aan bescherming niet aannemelijk.

Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Het is van belang voor de asielinstanties om te kunnen vaststellen of ze te maken hebben met een kandidaat-vluchteling die in Afghanistan woonde dan wel iemand die sinds een lange tijd (of zelfs altijd) buiten dit land heeft verbleven. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier wordt vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling sinds lang uit Afghanistan vertrokken is of er mogelijks zelfs nooit heeft gewoond, en deze persoon door het afleggen van bedrieglijke verklaringen over zijn verblijfplaatsen geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie elders, dient te worden gesteld dat de door hem aangebrachte asielmotieven en nood aan bescherming niet worden aangetoond. (...)

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afgaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven en de mogelijks hieruit volgende nood aan bescherming niet aangetoond worden.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielaanvraag en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst.

Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.”

Overigens werd op 28 februari 2014 in het arrest nummer 119 932 van de Raad de bovenvermelde beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigd. Ook de Raad oordeelde dat verzoeker zijn voorgehouden verblijf in Afghanistan niet aannemelijk heeft gemaakt. De Raad oordeelde voorts “De Raad merkt verder op dat het van belang is te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Overigens is er geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Ook is het aantonen van de laatste verblijfplaats binnen het land van herkomst onontbeerlijk vermits er op grond van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien verzoeker afkomstig is uit een streek waar geen risico aanwezig is. In de mate dat verzoeker verwijst naar de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en naar de veiligheidssituatie in het district Qarghayi de provincie Laghman in het bijzonder,

benadrukt de Raad dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus met betrekking tot de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoeker maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over zijn afkomst zodat er evenmin duidelijkheid is over zijn feitelijke herkomst. Verzoeker verhindert zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad om inzicht te krijgen in diverse essentiële of wezenlijke aspecten met betrekking tot zijn profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden en voldoet aldus niet aan de medewerkingsplicht die op hem rust (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1, 2 en 3 van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van 29 april 2004).

Een kandidaat-vluchteling heeft immers de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Hoger bleek da verzoeker niet de waarheid vertelde over zijn werkelijke verblijfplaats(en) voor zijn vertrek in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens het gehoor.

Door zijn gebrekkige medewerking op dit punt verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade die hij mogelijk zou lopen.

Immers, door het feit dat verzoeker geen reëel zicht biedt op zijn nationaliteit, reële verblijfssituatie of land van herkomst en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, verhindert hij de Belgische overheden zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. Bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van een kandidaat-vluchteling kan subsidiaire bescherming niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, nr. 3412 (c)).”

Uit voorgaande blijkt dat verzoeker, omwille van zijn ongeloofwaardige verklaringen betreffende zijn voorgehouden verblijf in Afghanistan het onmogelijk maakt voor de bevoegde autoriteiten om zicht te krijgen op zijn feitelijke herkomst en nationaliteit. Het is voorts niet ondenkbaar dat verzoeker jarenlang elders heeft verbleven waardoor hij in een derde land het staatsburgerschap verworven heeft.

De artikelen 2 en 3 van het EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Nu verzoeker geen duidelijkheid heeft verschaft over zijn werkelijke herkomst, kan hij zich bezwaarlijk beroepen op een mogelijke schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM ten aanzien van Afghanistan, noch kan hij voorhouden dat de verwerende partij een onderzoek naar de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan en een mogelijke schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM diende te realiseren in de bestreden beslissing. Door zijn ongeloofwaardige verklaringen betreffende zijn herkomst maakt hij immers de beoordeling inzake de nood aan bescherming onmogelijk.

Bovendien wijst de Raad er op dat de bestreden beslissing hem niet verplicht zich naar Afghanistan te begeven. Ten slotte blijkt uit niets dat verwerende partij een gedwongen repatriëring van verzoeker naar Afghanistan plant (cf. HRM 15 september 2005, nr. 10154/04, JV 2006/33 m. nt. B.P. Vermeulen (Bonger/Nederland) (ontvankelijkheid): “*The Court considers that, in the absence of any realistic prospects for his expulsion (...), the applicant cannot claim to be a victim within the meaning of Article 34 of the Convention as regards his complaint that his expulsion (...) will be in breach of his rights under Article 3*”). De bestreden beslissing houdt enkel in dat verzoeker het grondgebied van België dient te verlaten.

Gelet op voorgaande is het betoog van verzoeker aangaande het bezitten van een risicoprofiel zoals blijkt uit de UNCHR Guidelines, zijn verwijzing naar het aandringen van NGO's op een moratorium op uitzettingen naar Afghanistan alsook zijn verwijzing naar de jonge Afghaan die na 'vrijwillig' vertrek naar Afghanistan werd vermoord, evenmin dienstig.

Gelet op voorgaande maakt verzoeker geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk.

Aangaande de terugkeerrichtlijn dient erop gewezen te worden dat de schending van een richtlijn niet rechtstreeks kan worden aangevoerd wanneer deze omgezet werd naar de interne wetgeving (RvS 2 923, 20 juni 2008 (c)), waarbij de Raad erop wijst dat met de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) de terugkeerrichtlijn in Belgisch recht werd omgezet en dat verzoeker niet aanvoert, laat staan aantoon, dat het door hem ingeroepen artikel daarbij niet of niet correct omgezet zou zijn. Zodoende kan hij zich niet dienstig op de betrokken bepaling van de terugkeerrichtlijn beroepen.

Aangezien de schending van een hogere rechtsnorm niet kan worden aangenomen, is de exceptie van de verwerende partij gegrond.

Het beroep tot nietigverklaring is niet ontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER